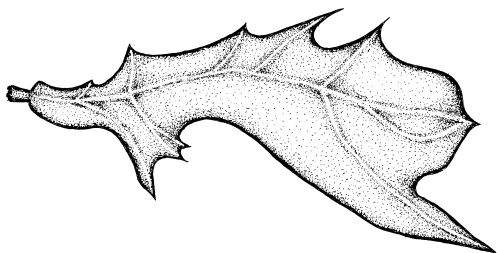

Ničije stanište

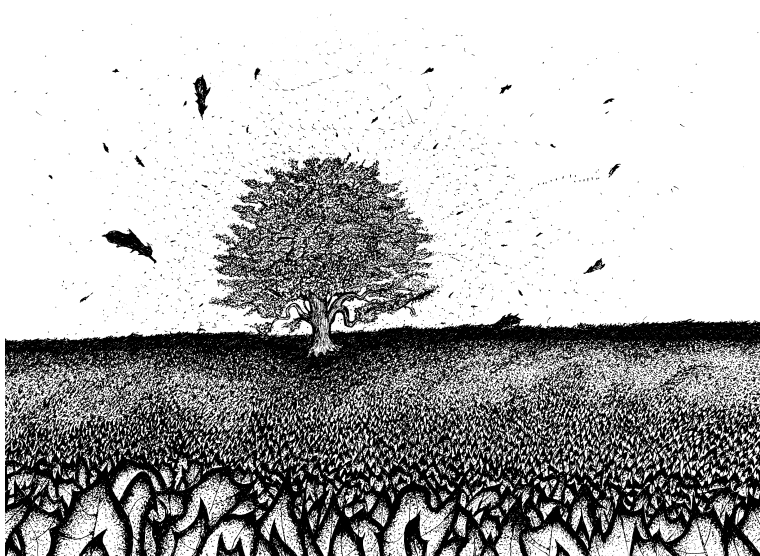
Baraba (Jedino u svojoj vrsti, drevno ime *Baraba mortarium*, u druidskim knjigama zavedeno samo kao *Baraba K.p.*)

Drvo Baraba je tu od davnina. Dominiralo je pustom dolinom, a ona je bila tako pusta jer je sa drveta Barabe svakog dana opadalo lišće. Ti listovi

Izgled lista Barabe Mortarium

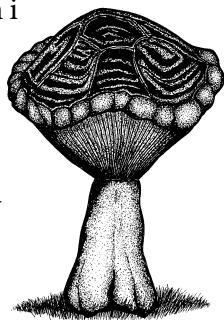
su bili oštri i bodljikavi, i pri padu ih je vetar nosio na velike udaljenosti. Sekli su sve pred sobom. Baraba nije želela da deli prostrano stanište, i niko joj nikad nije prišao. Jeziv je bio usud doline. Bez drugih biljaka ili životinja, cela oblast oko sablasnog stabla se nazivala Ničije stanište. Nad tim prostranstvom, ruža vetrova je bila stalna i, nekim čudom, nakazno drvo je bilo u samom centru te ruže. Veliku ravnicu je prekrivalo mnoštvo tamnih sečiva, dok je tek opalo lišće fijukalo svuda unaokolo, ubijajući i samu pomisao da nešto živo tu može boraviti, a kamoli opstati. Leteće ubice boje rđe surovno su vladale Ničijim staništem...

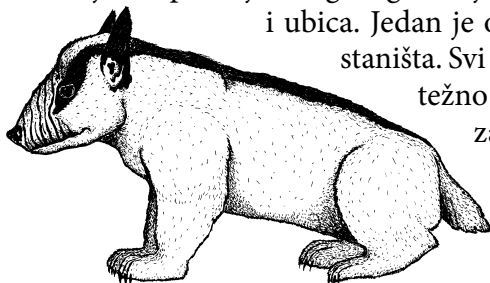
Kako to obično biva, život je pronašao put, i razvio se –
pod zemljom...

Živi svet Ničijeg staništa

Kornjačurke (*Podocnemis lactarius*) Ima ih i na drugim mestima, ali ne u tolikom broju i te veličine. Veoma hranljive i ukusne, za onog ko dopre do njih. Njihov klobuk je zaštićen rožnatom navlakom, nalik na kornjačinu, tako da, čak i ovde, nekad izviri na površinu.

Jazopas (*Meles canis*) Podzemna zver, izuzetne snage i okretnosti. Iako zdepast, može se izboriti s tri puta krupnijim životinjama. Svaštojed je, krajnje čudnovatog izgleda i nepoznatog porekla. Upečatljiva crna pruga ide od očiju niz leđa do kratkog repa. Imun na više otrova u prirodi. Nezgrapnog hoda, nesrazmerno razvijenih prednjih nogu i grudi, jazopas je savršen lovac i ubica. Jedan je od retkih sisara Ničijeg staništa. Svi opisani primerci su pretežno beli. Jedina je opasnost za visak zmijske, kojima se rado hrani. Ima dugačke kandže kojima kopa podzemne hodnike.

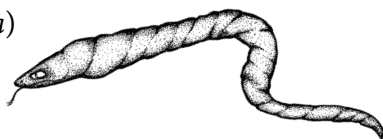
Krtica Alba (*Galemys alba anourosorex*) Bela, slepa i srodna rasprostranjenom pašnjačkom tipu. Hrani se insektima i sitnim zmijama. Ima zakržljale oči ujednačene plave boje.

Potkornjak hrasta (*Scolytus intricatus*) Insekt koga su doneli Vauci, u nadi da će uništiti Barabu, kao što uništava hrastove. Potkornjak se prilagodio životu pod zemljom, ali nije napao staro drvo.

Visak zmija (*Subnatrix terraphila*)

Veoma otrovna zmija, jedina od otrovnih vrsta ovog područja.

Glava u obliku šila joj obezbeđuje lako uvlačenje pod zemlju i dobro snalaženje u tom okruženju.

Bela gomoljača, tartuf (*Tuber magnatum*) Isključivo podzemne gljive, veoma postojanog i jakog mirisa. Odličnog su ukusa, i omiljena su hrana za sve podzemne životinje. Duboko ukopane u zemlju, i nikad ne dopiru do površine.

Aven je imao svog sopstvenog jazopsa. Bio je to jedini slučaj da je jazopas privržen čoveku, od kada postoji pisano slovo. Spavao je pod zemljom, ali nikad daleko od dečaka.

Sve je počelo kada je Aven na južnoj granici našao opasnu zver kako umire pogođena oštrim listom Barabe. Odvukao je jazopsa na sigurno, izlažući se opasnosti da ga i samog usmrte ili ozlede bilo leteća sečiva bilo bes ranjene životinje. Da ga nagradi za negu i spas, jazopas je dečaku postao najverniji prijatelj i pratilac. Nazvao ga je Gord, i nadao se da jazopsi žive bar koliko i ljudi, da se ne bi nikada morali rastati.

Aven je pripadao staroj lozi Vilusa, kojih je bilo malo i nisu znali mnogo o svom poreklu. Živeli su u dolini izdvojenoj od sveta, koja se na jugu graničila s Ničijim staništem, a sa ostale

tri strane su je opasivale strme i neprohodne litice. Sredinom zaravni proticao je oveći potok, koji je malobrojne stanovnike snabdevao vodom, ribom i rakovima. Potom je potok ponirao, kao da ni on nije želeo da bude izložen smrtonosnoj kiši listova sa juga. Visoke, skliske litice svuda naokolo i surovi sused na južnom prolazu nisu dozvoljavali stanovnicima da napuštaju svoju dolinu. Nisu ni znali kojoj zemlji pripadaju, niti su imali predstavu o tome kakav je svet van njihovog okruženja. Ne može se reći da im nije bilo lepo unutar njihovog savršenog, malog sveta. Kako su imali vrlo nerazvijeno pismo, sa samo deset slova i tri simbola, malo je bilo pisanog nasleđa u seocetu. Običajni zakoni, kojih su se pridržavali, bili su nasleđeni iz nepoznatog razdoblja zajednice.